

עוד מעט שבת.

ואני בגולה.

שמש של שישי יורדת בינות לברושים.

ברושים של גלות: רחוק מארץ אהבתי.

ואני ממתין. ממתין למלכה שבפתח.

ועמי? סחוף ודלוי. נתון במאבק מתמיד על חייו?

הכל עומד להתעטף לבן טהור של שבת.

ועמי? מפוזר ומפורד.

דממה אצילית יורדת לעולם כל שבת.

ועמי? שומע רק קולות מלחמה.

ואני בגולה. שואל: מתי? מתי תבוא שבת?

צפיר בר אילן

בואי כלה

צפרי בר אילן

הנה היא באה.
נצמי זהב על שמלתה הלבנה,
מהסוג של הלבן שבא מהלבנה.
והשמש נותנת אורות משתנים, אך בקוים אחידים.
ההרים - נותנים לה גובה,
והעמקים - עמוה.
המדבר נותן לה שקט,
והרוח - שלווה.
ואני חתן. מחויט בשחור, ממתין לה כבר ימים רבים.
בואי כלה, בואי אני קורא לה.
קורא לה ורוקד.
לי אין מה לתת רק את עצמי.
והשבת באה.
באה ורוקדת.

